ЮНАЦТВО

YOUTH

Went to Starks
Mary

Серпень - Вересень, 1948
Рік IV. Ч. 8 і 9 — Vol. IV. No. 8, 9

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Управи й Редакції:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:

YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

Українські Студенти і Студентки, Вписуйтесь до Інститутів на 1948-49

Хлопці і дівчата, що бажають продовжати свої студії в університеті, каледжі, чи в гай скул, не можуть знайти кращого місця на перебування від наших виховних інститутів в Едмонтоні.

В інститутах, крім найкращої обслуги, студенти і студентки мають нагоду познакомитися з українським життям молоді цілої Канади; вони мають нагоду самі брати активну участь в орґанізаційнім житті нашої молоді. Вони мають нагоду виробити себе на ліпшого і більш пожиточного члена своєї родини, свого народу і свого краю. Тому запевніть собі місце в наших інститутах, поки ще час.

Ті, що змушені мешкати поза інститутами, нехай конечно впишуться до клюбу студентів в наших інститутах.

Зголошуватись:

Хлопці:

St. Basil's Residence
8317 - 105th Street,
Edmonton : Alberta

Дівчата:

St. Josaphat's Residence
8820 - 111th Street,
Edmonton : Alberta

о. Севастіян Курило, ЧСВВ.,
Директор.

ALBERTA PRINTING CO., 10345-96 ST., EDMONTON

Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО
YOUTH

Рік IV. Число 8-9 ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА Серпень-Вересень, 1948

Мої Враження з Другого Конґресу Українців Католиків Канади

Мені як секретарці У.К.Ю. на східну Канаду припала велика честь брати участь у другому Конґресі Укр. Кат. Канади. З великою цікавістю переступила я поріг готелю і відразу запримітила, що тут відбувається щось, що має велике значіння не тільки для релігійного, але і національного виховання Українців в Канаді. Прекрасні українські мистецькі вироби, приковували мої очи, а мої думки линули ген ген далеко в нашу любу, дорогу Україну. Перед моїми очима як на фільмовім екрані пересувались у пестрих вишивках українські дівчата, чудові касетки, альбоми які в мистецький спосіб виробляють сини лісистих Карпат.

Коли поглянула я на нашу українську Католицьку пресу, яка так притягала до себе увагу чисельних глядачів, мимоволі зродилася в мені думка, що ми ростемо, що ми йдем вперід, що на підступну зброю наших ворогів ми відповідаємо рівнож могутньою зброєю — друкованим словом. Коли брала я участь в контесті Укр. Кат. Преси, коли я мала змогу глибше зрозуміти значіння Укр. Кат. Преси для Українців Католиків Канади, винесла я трівку постанову посвятити всі свої сили на розширення католицької преси тут між нашим народом, бо тільки в цей спосіб ми зможемо виховати покоління, які високо піднімуть прапор Христової Церкви тут в Канаді, а також дадуть моральну піддержку нашим братам на рідних землях, які сьогодні кровавляться в нерівній боротьбі з большевицьким загарбником.

Ми молоді повинні відчути і зрозуміти ці великі наші завдання. Ми не сміємо байдуже глядіти як ворог десяткує ряди нашої молоді, вириває з їхніх сердець найбільший скарб святої віри і в підступний спосіб відтягає її від праці у наших прадідних релігійних і національних установах. Тому слухаючи численних звітів, докладів з дволітньої невсипущої і тяжкої праці, на кожньому кроці повних перепон, Централі Українців Католиків можу сміло ствердити, що ця праця не пішла на марне, а в кожній ділянці нашого життя увінчалася гарним успіхом.

Рівночасно насуваються мені рефлексії як много много добра ми можемо і повинні ще зробити. Скільки ділянок нашого життя занедбаних, скільки молоді сторонить від нас, віддає свої сили в праці чужих організацій дуже часто ворожих нам. Чи не слід нам подвоїти свою ревність? Чи не варто нам докласти всіх зусиль, щоб не було ані одного осередку деб не розвинули праці українські католицькі організації?

Тому належиться велике признання і вдяка нашому духовному і світ-

ському Проводові, а передівсім нашому довголітньому Епископові а теперішньому Архиепископові Кир Василієві, нашим дорогим Епископам, які своєю присутністю не тільки надали величности Конгресові, але своїми цінними докладами і поученнями вказали шлях і загріли до ще ревнішої праці головно в теперішніх часах, коли у світі йде завзята борба між царством Христа і царством сатани.

Я свято переконана, що цінні вказівки наших Владик, численні доклади досвідчених у праці людей, виміна думок не пройшли безслідно а викликали велике враження і підйом до праці.

Тому повернувши домів до своїх товариств з подвоєною ревністю берімся до праці, приєднуймо якнайбільше членів, релігійними виховними рефератами плекаймо тверді незломні характери, що-б своєю корисною працею ми змогли як Українці здобути краще імя перед чужинцями, а нашим рідним братам на рідних землях прискорити той радісний час, коли на своїй рідній і вільній землі зможуть свобідно рости і розвиватися.

Ярослава Гарах,

Торонто, Онт.

Congress Leaves Main Issues of U.C.Y. to Newly Elected Executive

Financial Dues from Locals still not clear. Manitoba loses Ft. William and Kenora.

At the Ukrainian Catholic Congress held in Winnipeg this summer, the sessions of the Ukrainian Catholic Youth of Canada emerged with the main issues of the organization left for the discretion of the newly elected executive headed by Beth Myzak. Amendments to the Constitution, one of the most important points of the sessions, were accepted when announced by Mr. John Kozoriz, past president, but the main financial amendment concerning dues from locals was unanimously moved to be studied by the new Dominion executive and left for their decision. The proposal that a twenty-five cent fee from each member in each local be the new arrangement, was met with good approval by most present but a definite decision was not reached. Mr. Kozoriz offered a motion that this particular amendment be left for study and action by the new Dominion executive and this motion was passed.

Other amendments incorporating the three new Diocese into the U. C. Y. Constitution were passed. A move from the Toronto delegation that the Provincial Presidential terms be extended from one to two years on the same basis as the Dominion, were not passed but left for action by the new executive.

The Provincial Executive of Manitoba lost the Ft. William and Kenora locals of the U. C. Y. when the clerical boundaries of the newly formed Diocese were clarified by Mr. Kozoriz. It was definitely stated that the new Diocese did not in any way interfere with the present organizational work. Provincial Executives still work on the same basis as before, managing their own respective provinces. The Diocese mainly concerns clerical boundaries and not organizational work of the U. C. Y. In the past the Ft. William and Kenora locals were under the Manitoba Executive due to their distance making it more easier to work with Manitoba than with the Provincial Executive in Toronto.

When asked for comment Mr. Paul Yoroshko, President of the U. C. Y. of Manitoba, expressed his deep regret at learning of the decision and stated that the Manitoba Executive is considering an appeal. — MB

Short Sentence and Suspension

"How long are you in fo', Mose?"
"Two weeks."
"What am de cha'ge?"
"No cha'ge; everything am free."
"Ah mean, what has you did?"
"Dun shot my wife."
"You killed yo' wife and git only two weeks in jail?"
"Dat's all — then I gits hung."

НОВИЙ ДОМІНІЯЛЬНИЙ ЗАРЯД У. К. Ю. В КАНАДІ

Оля Смеречанська
Провірниця

Всеч. о. В. Божик
Дух. Провідник

Василь Бабій
Місто-голова

ЧЛЕНИ ДОМІНІЯЛЬНОГО ЗАРЯДУ У. К. Ю.

Від ліва до права сидять: Віра Різняк, пята членкиня; Гелена Никорук, скарбничка; Елисавета Мисак, голова; Емілія Холоднюк, секретарка. Стоять: Всеволод Шпитковський, провірник; Михаїл Бакушка, прес.-референт; Франко Евчук, провірник.

Успіх Курсів У.К.Ю. в Едмонтоні

Другі курси провідників У. К. Ю. в Едмонтоні цього року відбулися з великим успіхом.

Курси розпочалися 3-дневними замкненими реколекціями у виховних інститутах, окремо для хлопців а окремо для дівчат.

Виклади тревали цілий місяць серпень після наміченого пляну. Предмети викладів були такі: Українська мова і література, історія України, історія української церкви, історія укр. пісні, догматика, літургіка, орґанізація, бесідництво, дирігентура, гра на інструментах, танки, театральне мистецтво, і спів. — Це якраз такі предмети з котрими повинен бути обзнакомлений кожний свідомий українець, що хоче провадити культурне життя, яке дає задоволення чоловікові.

Всіх цілоденних курсантів було 72. Вечером число сягало до 120 участників. Всі курсанти з великою приємністю та насолодою слухали викладів. Тут треба приписати велику заслугу лекторам, що вміли не тільки викликати заінтересування у слухачів у данім предметі, але кожну лекцію старалися зробити приємною розривкою для слухачів. Не дивно, що много студентів заявило бажання слідуючого року прибути знову на курси. — Наприклад, коли одну курсантку дві неділі по курсах запитано, що вона думає про курси, то вона відразу сказала, що на слідуючий рік вона сама і ще її три брати готуються на курси. Подібно висловлюються інші курсанти. Це найліпший знак, що курси були успішні. Участники курсів свідомі, що вони багато навчилися для життя. Багато зних буде користати з набутого знання у суспільнім житті, а деякі винесли велику користь для свого приватного життя.

Підчас курсів студенти не обмежувалися тільки до самих викладів, але, під проводом інструкторів, орґанізували забавні вечірки та прогульки поза місто. Це все надавало особливішого чару самим курсам. Тому слушно можна сказати, що участники курсів мали заразом і школу і вакації.

Дня 31-го липня о годині 5-ій вечером відбувся спільний бенкет професорів і курсантів в інституті св. Василія Великого. Підчас бенкету кожний з професорів на пращання промовив до всіх курсантів заохочуючи їх до спільної та систематичної праці на релігійнім і народнім полі. Від курсантів щиро промовляли п. Володимир Зазуля і п. Бабій. Вони в імених всіх висказали, що багато скористали за так короткий час, та що час курсів був для них дуже приємний і за те вони чуються дуже вдячними всім професорам. Всі жалували, що курси скінчилися так скоро.

Величавий зїзд молоді

На при кінці курсів відбувся величавий зїзд молоді в Едмонтоні під кличем "Молодь Непорочному Серцю Марії". На передодні зїзду в суботу вечером, дня 31-го липня, розпочався карнавал в Українськім Народнім Домі. В неділю вже від семої години рано люди і молодь приступали до св. сповіди і св. причастія. Год. 10 зачалася Арх. Служба Божа, що її відслужив Преосвященний Кир Ніль, ЧСВВ., в сослуженні духовенства. По Евангелії прочитано дві Булі Апостольської Столиці. В одній булі проголошено декрет Ап. Столиці яким основується окремий Екзархат в Едмонтоні для українців Західної Канади. а писмом другої булі призначено Його Ексцеленцію Кир Ніля, ЧСВВ. першим екзархом того екзархату. По Службі Божій відбулося посвячення марійського прапору. Проповідь з тої нагоди виголошена Впр. о. Назарком, ЧСВВ. По проповіді відбувся акт посвяти молоді Пренепорочному Серці Марії.

При кінці Преосв. Ніль в сердечній промові загрівав молодь до вірности у своїх постановах, та, щоб вона була готова зайняти належне становище у боротьбі з царством тьми в теперішнім світі. По Богослуженні відбувся похід до церкви де зложено новопосвячений прапор.

Величавий концерт

О годині 3-ій відбувся величавий концерт що його підготовили самі курсанти під проводом своїх інструкторів. Співом проводив Впр. о. Боніфатій Слобода, ЧСВВ, а орхестрою Впр. о. Теодосій Добко, ЧСВВ. Танки були під дерективою п. Віктора Байрака. Всі точки концерту були добре виконані. Головно добре вивязався хор де співало поверх сто осіб. Цей концерт є доказом, що українська молодь є дійсно талановита і що в короткім часі вона може доконати великанських діл. Підхожу промову підчас концерту виголосив Всеч. о. Ярослав Федуник, парох Вильна і околиці. Господарем концерту, що прекрасно вивязався зо свого обовязку, був Впр. о. А. Трух, ЧСВВ.

Коронація Королевої Карнавалу

При кінці концерту проголошено вислід Карнавалу дохід з котрого пішов на сплату довгу виховних інститутів в Едмонтоні. У змаганні за першенство було 30 кандидаток з різних відділів У. К. Ю. Всі вони разом зібрали $7,162.30. Комісія карнавалу під проводом п. Василя Процького ствердила, що п-а Ліна Качур з Лішор, дістала 3,211 голосів і проголосила її королевою карнавалу. Принцесами карнавалу стали: Панна Єлисавета Юзвишин з Мирнам, що одержала 3,010 голосів, п-на Оля Цимба-

МИХАЛІНА КАЧУР. — Королева всеалбертійського Карнавалу У. К. Ю., що закінчився 1-го серпня на Конґресі У. К. Ю. в Едмонтоні. Михаліна є учителькою, бере живу участь в орґанізації У. К. Ю., передплачує і читає "Юнацтво", та виступала з промовами по окружних зїздах У. К. Ю. У. К. Ю. в Алберті складає Михаліні ґратуляційний привіт і побажання дальше вести таку гарну працю для нашої молоді в Канаді.

люк з Нового Києва, 2,580 голосів, панна Йоанна Томашевська з Чипмен, 2 561 голосів, і п-на Ева Нагайовська з Торгилд, 2,430 голосів. Всі контестантки, однак, були задоволені, що спільними силами могли причинитися до спільного добра.

По коронації королевої переведено льосовання 24 нагород для учасників карнавалу.

Впр. о. С. Курило, Ректор інститутів в Едмонтоні, в короткій промові щиро подякував контестанткам та всім участникам за співпрацю в успішнім переведенні карнавалу.

Концерт і карнавал закінчено відспіванням двох гимнів.

о. А. Химій, ЧСВВ.

Ad Astra Per Aspera

"To the stars, through hardships" has really been for us an inspiring motto. Each of us is a pilot, with a single plane to direct. This transport, built to withstand a long and difficult flight, is a magnificent product of the world's greatest manufacturer, God.

Our chart was carefully drawn and placed in our conscience the day we took off. We are to follow route L-I-F-E, the only one that can lead us to our destination. This route is rough and uncertain, filled with air-pockets and storm clouds of difficulties. But the sun's rays appear too, double bright after the darkness.

Millions of men follow this aerial path, but the traffic regulations of God's Commandments are there to protect us from calamity, and help us reach the star Divine.

Electricity travels 11,600,000 miles per minute, arriving 59 seconds behind town gossip.

* * * *

Please renew your subscription!

* * * *

Have you changed your address?

* * * *

You are married? What is your name and address now?

* * * *

"I believe you sell diseased meat here," grumbled the lady customer.

"It's worse than that," replied the butcher. "The meat we serve is dead."

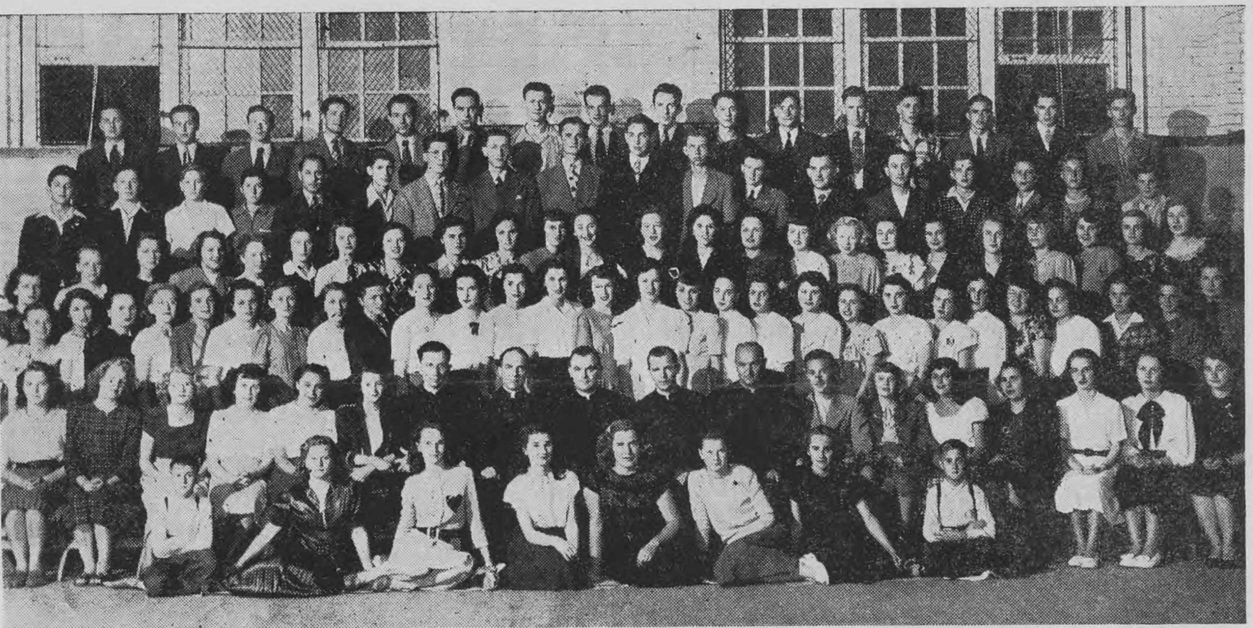
* * * *

Big shots are only small shots that kept on shooting.

* * * * *

Stranger: "So you're lost, my little man. Why didn't you hang on to your mother's skirt?"

Billy (sniffling): "I tried to but I couldn't reach it."

УЧАСНИКИ КУРСУ ПРОВІДНИКІВ У ЕДМОНТОНІ На знимці бачити Курсантів, що брали участь у лєкціях від 2-го липня до 1-го серпня, 1948 р. Сталих учасницьі учасників було 72. Часових і на деяких лєкціях 34. Де яких лєкторів бракує на знимці. У другому ряді зліва на право сидять: Впр. о. С. Курило, Асистент Албертійської Молоді; Впр. о. А. Химій, Директор Провідничих Курсів; Впр. о. Боніфатій Слобода, Асистент Манитобської Молоді; Впр. о. М. Горішний, духовний Провідник Реколєкцій; Впр. о. Т. Добко, лєктор і організатор орхестри; п. Віктор Байрак, студент албертійського університету і провідник народних танків. Taken by Rafflant Studio

New President of U.C.Y.

BETH MYZAK TLECTED PRESIDENT OF UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH OF CANADA

Appointment follows after five zealous years of work for the U. C. Y.

Miss Beth Myzak of Winnipeg, was elected unanimously on a nominating committee's slate of officers as President of the Ukrainian Catholic Youth of Canada at the Dominion Congress of Ukrainian Catholics in Winnipeg on July 2nd. Making the announcement, Mr. John Kozoriz, now past-president of the U. C. Y. of Canada, spoke to a packed audience in the Tapestry Room of the Royal Alexandra Hotel comprised of delegates from all parts of Canada. Miss Myzak automatically relinquished her post of secretary of the Dominion Executive for the past two years and became head of the U. C. Y. of Canada.

Miss Myzak is well known to all Ukrainian Catholic Youth of Canada through her very enterprising and good work as secretary of the organization in the past. She has been avidly interested in the U. C. Y. since its establishment an odd five years ago. Miss Myzak is particularly well known to the Ukrainian Catholic clergy, above all to His Excellency Archbishop Ladyka with whom the past executives of the U. C. Y. of Canada worked zealously to inaugurate the foundation of the U. C. Y. and helped greatly in its constitution.

Originally Miss Myzak was a member of the St. Nicholas Youth League of the St. Nicholas Parish of Winnipeg where before becoming entirely devoted to Dominion work she fulfilled the duties of secretary of the club with the greatest of success and endeavor. A personal message to all Ukrainian Catholic Youth from Miss Myzak will follow in the next issue of Youth. At present Beth Myzak is enjoying a long-deserved two weeks' vacation in Banff. — M.B.

Social Gossip:

".... he used to call me dear, now he calls me expensive."

"She has social circles under her eyes."

"She came out of the bank with an overdrawn look."

Modern Conditions Affect Our Youth

Everybody writes and talks about youth, educators, journalists, sociologists, criminologists, psychiatrists... There are diatribes against youth's excesses; there are encomiums of its initiative and independence. If it is debatable that the challenge to youth is actually more acute today than formerly, there can be no debate about its calling for a more intelligent solution than it often receives.

Youth is essentially the same in every age. The process of adjustment, physical, emotional, intellectual, economic, religious, that occurs during adolescense, is not an easy one. And certain modern conditions add to the normal difficulties of modern adolescents:

a) The rush of modern living imposes unhealthy, nervous and emotional strain.

b) The unsupervised social contacts of youth make bad companionships easier.

c) The automobile quickly and completely removes youth from parental supervision.

d) The decline of public opinion regarding standards of relationships between the sexes.

e) The prevalent universal desire for a "good time," the vogue of cafe society.

f) The fierce desire of complete personal independence, characteristic of our age.

g) The diminishing influence of the home due to weakened and broken family ties.

h) The abnormal population concentration in cities; over-crowded housing conditions.

i) The increase of leisure time, and the growth of commercialized recreation.

j) An economic life that is, in the words of Pope Pius XI, "hard, cruel, and relentless," inimical to social justice and charity and giving no quarter to the young.

k) The growing specialization of occupations and constricted employment opportunity.

l) The decline of religious belief and faith, and the controls entailed thereby.

"Catholic Youth Apostolate."

NOTICE:

Due to shortage of funds, this August-September issue has been edited in one copy.

Please help us with new subscriptions.

Про Християнську Родину

Християнська родина

В родині переживаємо дитинство і юнацькі та молодечі літа. В родині дістаємо перше виховання. Родина є ніби маленьким суспільством, хоч і дуже малим. Родина є тою клітиною з яких складається суспільство, нація і народи. Родина є основою Церкви і держави.

Господь Бог посвятив родинне життя власним своїм прикладом. До 30 року життя Господь Ісус Христос перебував у назаретськім домі і залишив всім нам взірець родинних чеснот: любови, послушенства, побожності і працьовитости. Подружжя, що є джерелом родини, Спаситель підніс до гідности св. Тайни. Родинне життя обдарюється щедрими ласками, і помогає членам родини, щоб могли вірно виконувати свої обовязки.

Обовязки відносно родичів

Мусимо шанувати родичів, як заступників Господа Бога. Через посередництво родичів дає нам Бог життя й оголошує нам свою волю. Дитина, що шанує батька і матір свою, тим самим віддає честь Господу Богу. Хоч родичі і прості, бідні, може навіть грішні, для дитини одначе залишаються родичами, гідними пошани. Тому то й треба думати про них з великою пошаною, відзиватися до них скромно, гречно, віддавати належну честь вставанням, цілуванням руки й іншими услугами. Хто встидається своїми родичами, сам заслуговує на встид перед людьми.

Мусимо любити родичів як найбільших доброчинців. Ніколи не в силі відплатити матері за любов, що нею обдарувала нас в перших хвилинах нашого життя; ані батькові, що в "поті лиця" на нас працював. Від родичів маємо життя, живлення, виховання, освіту, все. Тож і маємо за святий обовязок справляти їм потіху пильною наукою та добрими звичаями, мусимо стати втіленням родичів, а на старості їх літ — їх підпорою. Терпеливо зносити їх вади, а в щоденних молитвах постійно згадувати про них мусимо.

Мусимо бути послушні родичам як своїм виховавцям. Послушенство не є неволею. Воно усуває злі нахили в чоловіка, а розвиває шляхетні прикмети. Послушенством швидко й охотно вчимося панувати над собою, вишколюємо волю і характер, а родичам справляємо втіху. Ніколи не зможе керувати іншими, хто з замолоду не навчився послушенства.

Якщо мешкаємо поза домом, у виховних інституціях, студентських домах, на квартирях, мусимо бути послушними та проявляти вшанування тим, що хвилево заступають нам родичів.

Діти, що в дитячих чи юнацьких роках втратили родичів, особливо матір, вони виросли мов ростина без сонця. Вони не зазнали тої теплоти любови, родичів, особливо любови і теплоти матері, що її ніщо і ніхто заступити не може. Ось чому діти так зобовязані своїм родичам.

Горе родичів, що виряджують своїх дітей чи до війська, а особливо після втрати своїх дітей, особливо сліз і печали матері не в силі "найтонший" психолог-маляр змалювати, їх смутку не в силі найталановіший письменник чи поет описати.

Велике значіння має молитва родичів за дітей своїх. Стара українська приповідка говорить: "Материнське благословення (молитва) на огні не горить і на воді не тоне". Також є грізними слова св. Письма про проклін родичів, що слова проклону родичами своїх дітей надаремно не пропадають, а тяжким тягарем спадають на голови (життя) своїх дітей. Тому то діти повинні не приводити батьків своїх, щоб останні не злостилися і з пересердя не кляли, а родичі мусять стримуватися від проклонів дітей своїх.

[redacted]

ський.

Обовязки відносно служби

Маємо також обовязки відносно домової служби. Служба допомагає нам у фізичній домовій праці. За те належить службі від всіх членів родини вдячність і узнання. Всі члени родини повинні відноситись до служби не з якимсь призирством, пониженням чи огидою, а вважати собі за рівних. "Убогість не є поводом до зневаги". Працедавці повинні оплачувати службу за чесну працю справедливо і своєчасно; не обтяжувати службу понад силу і створити умови, сприяти й заохочувати виконувати релігійні практики. Взагалі, молодь повинна бути зглядом служби гречною і вдячною.

Значіння родинного життя

Родинне життя повинно бути для нас джерелом щастя, підставою цілої нашої майбутности. Як самотніми почувають себе родичі, коли втратять своїх дітей, або їх не мають. Життя супругів, що ззамолоду, боячись тягару, остерігались від народження діточок, на старість стає порожне, без всякого змісту, не мають жадної опори в житті. А коли одне з подругів умирає, друге залишаєтьcя самотнім на цілий вік. Так само невідрадне життя і дитини, що її тільки одну породили родичі. Дитина-одинак виховується як великий еґоїст, не знає тої братерської любови і після смерти родичів залишається самотнім, самотнім. . .

То ж і ми повинні дбати за родину, за численну родину, а Господеві Богу дякувати, що дав нам родину, дім, родинний затишок і родинне щастя і повинні старатися стати гідними тої великої ласки.

о. Др. Іван Чинченко.

Величавий Конґрес Українців Католиків Канади

УЧАСТЬ У. К. Ю. В КОНҐРЕСІ

У днях 30 червня, 1 і 2 липня, відбувся в Вінніпеґу, Ман., в Роял Александра готелю, Другий Конґрес Українців Католиків Канади, що його скликала Централя Українців Католиків Канади до якої входить і Українське Католицьке Юнацтво.

Конґрес відбувся дуже успішно й величаво.

Архієрейська Служба Божа. — Конґрес зачався Архієрейською Службою Божою на випрошення Божого благословення на час Конґресу. Нарід- делеґати з цілої Канади на колінах враз з Єпископами й священиками благає Христа помочі, щоб велике зачате діло успішно скінчити. Завважити можна між присутними, що молодь переважала числом. Молоді, поважні й ідейні обличча вибраних юначок і юнаків від моря до моря зо своїми провідниками просять свойого покровителя св. Михаїла о скріплення своєї організації У. К. Ю. в Домінії, в Провінціях і в відділах. І з тим вснеслим наміром молодь приступає до св. трапези й приймає Евхахистійного Христа. Огля-

дати цю щиру побожність нашої молоді, вступає свіжа надія і охота з такою молоддю працювати, бо будучність перед нами велика.

Українська Католицька Церква живе! — Апостольська Столиця кличе до праці!

Під цими кличами наша Централя скликала цей зїзд з нагоди оснований трьох Екзархатів в Канаді. Цей величавий Конґрес є доказом, що наша Церква живе, особливо, що таке велике число молоді У. К. Ю. забирається до інтензивної праці.

Загальні сесії. — На загальних сесіях учасники слухали дуже інтересних докладів і брали живу участь в дискусіях.

Тут знова У. К. Ю. витає делєгатів, впроваджує до саль нарад, заводить на місця, а все з усмішкою, гарно ввічливо, служить всім. Якщо у Вінніпеґу всі члени У. К. Ю. такі ввічливі й чемні, варта до Вінніпеґу частіше заглянути.

Наш орґан У. К. Ю. "Юнацтво" на виставі. — Через ввесь час Конґресу була Вистава Преси, за проводом Укр. Кат. Пресової Служби. І наш орґан "Юнацтво" оглядали на цій виставі. У. К. Ю. може похвалитися тим, що має свій власний орґан, який ширить ідею нашої орґанізації і по цілій Канаді й інших краях ширить вістки про нашу працю в Провінціях і поодиноких відділах. Варта, щоб кожний член заінтересувався піддержанням і поширенням свого власного орґану "Юнацтво", бо тільки така орґанізація, що має власний орган, має забезпечену будучність.

Концерт в міській авдиторії

Поверх чотири мисячі людей в просторій авдиторії. Співає хор У. К. Ю. з парохій св. Миколая і св. Михаїла за проводом Впр. о. Б. Слободи, ЧСВВ. Знова близько сотні як цвіт молоді співає і чудово виконує різні хорові кусники славних наших композиторів.

Виступають артисти: скрипачка Донна Ґресько, пяністка Корнеля Ґайовська, Оля Пінковська солістка, о. П. Романишин соліст, Др. Ю. Ґеник-Березовський рецитатор і Меланія Крайник пяністка. Такі концерти розбуджують до життя-праці, та підносять наш нарід на вищий ступінь в очах чужинців. Тут У. К. Ю. відграє важну ролю, цього неможе ніколи занедбати.

Приняття артистів і делєгатів

Після концерту вся молодь і деякі старші спеціяльними басами їдуть до салі св. Миколая на приняття, що його приготовила молодь У. К. Ю. при парохії св. Миколая для артистів, що виступали на концерті й всіх делєгатів У.К.Ю. Душа радується глянути, як самі вибрані з цілої Канади, знакомляться, говорять, жартують, бавляться після цілоденної напружної праці.

Услужні члени У. К. Ю. служать гостям смачною перекускою. Нема штивности, неприродности, формальности, а сама гостинність, щирість і услужність. На таке приняття кожного тягне, а такі приняття улаштовує У. К. Ю.

Організаційні наради У. К. Ю.

Другого дня зїзду пополудні У. К. Ю. мало свої осібні наради, як кожна інша організація.

Були два прикрасні доклади, що їх виголосили: Всеч. о. Дзюрман і Марійка Фірман.

Молодь забирала голос в живій і цікавій дискусії, в якій показала велику охоту повести успішну працю по одиноких провінціях і відділах. Хто був на цих нарадах про це сумніватись неможе.

Коронація Королевої Карнавалу

Знову доказ праці У. К. Ю. За проводом Укр. Кат. Пресової Служби відбувся між-провінціональний Карнавал. Королевою зістала Юлія Матишевська, секр. У.К. Ю. в Манітобі; Анна Хаба, секр. У. К. Ю в Алберті, першою королівною; Слава Гарах, секр. У. К. Ю. в Онтаріо, другою королівною. В цьому змаганні контестантки придбали поверх три тисячі долярів на 5 наших католицьких часописей в Канаді.

Новий Домініяльний Заряд У. К. Ю.

В часі Конґресу вибрано й проголошено новий заряд У. К. Ю. на Домінію з осідком при Централі в Вінніпеґу. До Домініяльного Заряду У. К. Ю. ввійшли слідуючі:

Голова: Елисавета Мисак
Місто-голова: Василь Бабій
Писарка: Емілія Холодник
Скарбничка: Гелєна Никорук
Пятий член: Віра Різняк
Прес-референт: Михаїл Бакушка
Провірники: Оля Смеричанська, Франко Невчук, Всиволод Шпитковський.

Елисавета Мисак, Дом. Голова У. К. Ю., витає Архієпископа Кир Василія Ладику

В часі бенкету в честь нашого дорогого Архієпископа Кир Василія, представники всіх організацій складали їм свої побажання. В імени всіх членів У. К. Ю. побажання висловила наша Дом. Голова, Елисавета Мисак. Спокійно, відважно й коротко привітала Їх Ексцелєнцію Архієпископа Кир Василія, подякувала за вмілий провід і батьківську опіку, та пожелала їм многих літ.

Рішення У. К. Ю. — Молодь поважно застановлялась разом зо своїми Єпископами над різними проблємами У. К. Ю. в Канаді й осібних провінціях. Про це офіційно повідомить нас Дом. Заряд У. К. Ю.

Мої враження. — В часі Конґресу будучи на всіх засіданнях, я переконався, що наша організація У. К. Ю. сильно стоїть. Корінь нашої сили є змагання до духовного вироблення членів У. .К. Ю. Бачив, що провід У. К. Ю. старається національно освідомити своїх членів і вщипити любов до рідної культури. А це якраз ціль нашої організації. Берімось всі до невтомної праці. Нехай небуде парохії де небуло б сильного відділу У. К. Ю.

о. С. Курило, ЧСВВ.

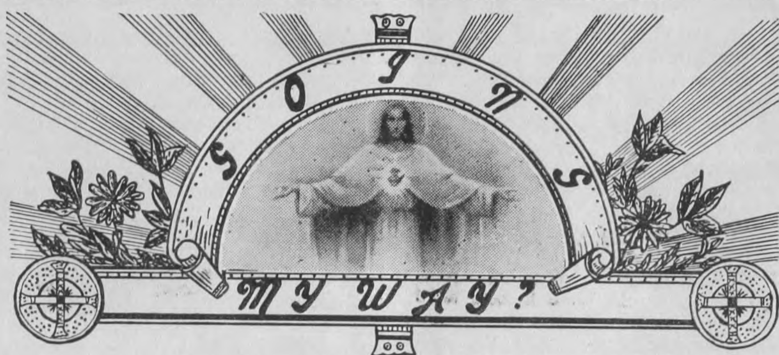
КОНГРЕС МОЛОДІ ЗАХІДНЬОГО ЕКЗАРХАТУ В ЕДМОНТОНІ

На знимці, Їх Ексцелєнція Кир Ніль посвячує Марійський Прапор, що на ньому напис: "Українська Молодь Непорочному Серцю Марії". В долині юнак, Василь Павлюк, держить посвячений прапор.

У. К. Ю. В АЛБЕРТІ ПОМАГАЄ ВИХОВНИМ ІНСТИТУТАМ В ЕДМОНТОНІ

Контестантки в провінціональнім Карнавалі в Алберті, з якого прихід був призначений на виховавчі Інститути в Едмонтоні. В першім ряді ті, що виграли контест. Злівацо права: панна Е. Нагайовськаз Торгидл, Алта., вийшла четвертою принцесою; панна Оля Цимбалюк з Нового Києва, друга принцеса; в середині панна Л. Качур з Пено-Стар, королева Карнавалу; панна Е. Юзвишин з Мирнам, перша принцеса; панна Й. Томашевська з Чипмен, 3-та принцеса. Контестанкам і всім, що їм помагали Провін. Заряд сердечно дякує.

by Brother S. Methodius, F.S.C.

BROTHER STANISLAUS JOSEPH, F.S.C.

— Introduction —

During the past few months this column was devoted to articles on vocations to the priesthood and the religious life. In this issue I am starting to write a biography of a person very well known to me, and whom I consider an ideal religious. My purpose in writing this biography is to acquaint you with the twentieth century religious person, who equalled the great men of the past centuries, and who accomplished so much good in apparently a shrt time. May his life be an inspiration to many to follow in his footsteps.

— Biography —

A little over ten years ago the dawn of Friday, April 29th, 1938, was cold and bitter. There wasn't a stir or a sign of life at that early hour in the little city of Yorkton, situated on the edge of the vast prairie land of Saskatchewan. Somehow, nature itself seemed to assume a hideous, melancholic mantle of mourning. One could almost foretell that certain calamity was going to happen that morning.

Yes, it did happen! The Brothers of the Christian Schools of Canada and the Ukrainian Catholics of Western Canada suffered a severe and irraparable loss. The swift summons of Death brought to an abrupt end the life of one, who for twenty years had laboured unceasingly among his chosen people — the Ukrainians of Western Canada. Brother Stanislaus Joseph — known, admired and revered by the thousands of Ukrainians scattered throughout the Western Prairies; loved, respected and secretly imitated by hundreds of his former students — died peacefully, having had the supreme blessing of receiving Holy Viaticum. He died in the prime of his most useful life which had been spent wholly and most devotedly in the choicest work of his Master — teaching the divine truths by word and example.

Reverend Brother Stanislaus Joseph, popularly known as "Brother Stan", was born on March 7th, 1892, at Ayton, Ontario. His illustrious parents were devout Roman Catholics of Irish descent. Two of his uncles and a brother, all since deceased, were Christian Brothers. Ambrose, as he was then called, finished the first stage of his education at the place of his birth. His High School and Normal studies were made in Toronto. Even then, during his young scholastic career, his deep piety and sincere charity were known to all who knew him.

On August 15th, 1913, Ambrose entered the Novitiate of the Christian Brothers in Montreal, Quebec. There he sacrificed his secular name of Ambrose O'Reilly, and took the religious name of Brother Stanislaus Joseph. This sacrifice of one's name is not an easy thing, especially to a person who has an illustrious tradition attached to his family name, as was Brother Stanislaus' case. After completing the required period of formation, he taught for a few years in the Separate Schools of Toronto. But Almighty God had destined him for work in another field, and to this work he was to devote all but a few years of his teaching career.

In the year 1919 the Right Reverend N. Budka, then Ukrainian Catholic Bishop of Canada, with the help of the Catholic Church Extension Society of Canada, built Saint Joseph's College at Yorkton, Saskatchewan. Not having a Ukrainian Religious Order of Teachers, Bishop Budka had requested the English-speaking Christian Brothers to accept its direction. It was hoped that the College would provide the sons of Ukrainian settlers with an adequate Catholic education and develop vocations to the Ukrainian Catholic priesthood among Canadian-born Ukrainians. Every effort was made to preserve the Ukrainian language, culture, customs and traditions, and at the same time prepare the students for participation in Canadian life. It was a daring experiment for the English-speaking religious to undertake, and yet one that had to be made.

The first group of Christian Brothers that came to St. Joseph's College to inaugurate this pioneer work among the Ukrainians included Brother Stanislaus Joseph, a young man of 27, full of faith, courage

and energy. It was in the spring of 1919. From the very beginning Brother Stanislaus Joseph threw himself wholeheartedly into a task whose magnitude did not daunt him, nor whose difficulties discouraged him.

Difficulties? Yes, and they were many of the most pernicious type. A strange environment, strange people, strange language, strange Catholic Rite! To these may be added the distrust of the common people and the hostile antagonism of Ukrainian enemies of the Catholic Church. To adapt oneself to all these would be a heroic task indeed. Yet Brother Stanislaus accomplished it in a very short time. He, like the great Apostle St. Paul, "made himself all to all." He made a study of the Ukrainian language, familiarized himself with the history, customs and traditions of the Ukrainian people, adopted the Ukrainian Rite and brought all his tact, ingenuity and pleasing personality to the dispelling of antagonism and distrust.

How did the Ukrainian people react to the work of the Christian Brothers among them?

On more than one occasion, threats of bodily harm were uttered by the Ukrainian renegades and religious apostates if the Brothers persisted in their work. At times, defamatory and libellous articles were published against the Brothers in the yellow journals of the Ukrainian enemies of the Catholic Church. The majority of those among whom they came to work, the Catholic Ukrainians, did not criticize, but held themselves painfully aloof and bitterly silent — disinterested. A few, with Bishop Budka at the head, were a great consolation and encouragement. But the small groups of students of St. Joseph's College each year idolized the Brothers, particularly "Brother Stan." They would have done, and on more than one occasion did, everything they possibly could to make the work of the Christian Brothers among the Ukrainians as successful and as pleasant as possible.

Soon the original group of Brothers was changed. New Brothers were coming to Yorkton every year. But Brother Stanislaus, the ever faithful custodian and guardian of the early customs and traditions of St. Joseph's College, remained. He, like the impenetrable Sphinx, kept deeply in his heart, not the trials, privations and difficulties of the pioneering days, — but only the successes, consolations, victories, God's blessings and the gradual sympathy, respect, admiration, and finally love and gratitude of the Ukrainian Catholics. Yes, "Brother Stan" was like that! He, himself, noble, elevating, charitable — remembered and related to the new arriving Brothers only what was noble, elevating, charitable, consoling.

(To be continued)

КОНТЕСТАНТКАМ КАРНАВАЛУ У. К. Ю. В АЛБЕРТІ ДЯКУЮ

Вже скінчився наш великий карнавал. Всі контестантки працювали тяжко не, щоб дістати корону але, щоб помогти нашим Виховним Інститутам де є центр нашої орґанізації, звідки виходить наш орґан "Юнацтво", де виховуються будучі провідники, де відбуваються курси і т. п. Всі контестантки й ті, що їм помагали хотіли зробити велике культурне діло. Це наша гордість, що маємо таких ідейних одиниць, що такою посвятою працювати потраплять.

Хоча тільки пятьом першим на пару хвиль заложили корони, то однак у вічності Добрий Бог надгородить всіх вінцем вічної слави за ту щиру працю і велику посвяту.

На цьому місці хочу заявити свою велику вдячність Провін. Зарядові У. К. Ю., всім, що помагали, а особливо контестанкам Карнавалу У. К. Ю. в Алберті.

о. С. Курило, ЧСВВ.
Директор Інститутів.

ДО ВСІХ ПРОВІН. І МІСЦЕВИХ ЗАРЯДІВ В СПРАВІ ВІДЗНАК У. К. Ю.

На Конґресі в Вінніпеґу обговорювали справу відзнак У. К. Ю. Дом. Заряд У.К.Ю. зробив вже всі заходи, щоб наші відзнаки були гарні й гордістю нашої орґанізації. Кожного члена коштуватиме тільки огного ($1.00) доляра, як хоче дістати собі цю відзнаку. Однак треба наперід знати кілько таких відзнак замовляти й Дом. Заряд мусить наперід зложити половину грошей, кортих немає. Тому всі відділи нехай чимскорше обговорять цю справу на наступних зборах, зберуть імена й гроші від своїх членів, та відошлють на руки свого Провін. Заряду. Чимскорше це зробиться, тимскорше одержимо свої відзнаки на які вже довший час ждемо.

За головний заряд,
Елисавета Мисак, голова.
Емілія Холодник, секр.

Едмонтон, Алберта

ЕЛИСАВЕТА МИСАК, ДОМ. ГОЛОВА У. К. Ю. В ЕДМОНТОНІ

По дорозі з Бенф до Вінніпеґу, наша Дом. Голова, Елисавета Мисак, вступила до Едмонтону. Відвідала на Виховні Інститути, що були переповнені курсантами.

При тій нагоді в своїй промові до всіх курсантів заохочувала молодь в Алберті, до ревної праці й співпраці з Провін. і Дом. зарядами.

Курсанти гарно привітали голову своєї орґанізації, подякували за гарну промову й старались дістати власноручний підпис.

FATHER HILARION

talks on

Your Most Precious Treasure

Friends! Not only do we have the enemy in human form but also in what we hear and read — in word and pen. And much-too-much these enemies cause death of innocense. Therefore, we must learn how to recognize and how to shun this enemy.

I take it for granted that you would yourself never take pleasure in immodest conversation, or improper songs. For no decent Ukrainian Catholic youth could possibly do so, but only those lost to all sense of modesty and propriety.

It is, however, a deplorable fact that unchaste conversation is frequently carried on, and it may perchance reach your ears. For conversation of this nature is carried on in saloons, and hotels, on streets and parks, at social gatherings and in workshops, on street-cars, steamers and in railway coaches, on the way to church, and at the very church door. And if truth must be told, in the house of God itself. Those who talk in this way are, for the most part, young unmarried men, sometimes mere high school boys, and, to their shame be it spoken, young girls also. Many of these persons seem to imagine that nothing can be amusing which is not seasoned with inmproprieties. He who can relate the most shameless anecdotes, or make the coarsest witticisms and lewdest play upon wo.ds is considered the best entertainer.

In regard to such doings as these, your duty is clear and plain. Leave the company at once, if it is in any way possible for you to do so! For if those around you show so little consideration for you and your feelings of delicacy, you need no longer keep any terms with them. You are then at liberty to express your righteous anger and displeasure in no measured language and, if necessary, to administer a sharp reproof. And especially to girls this affords an opportunity for employing to good purpose that readiness of speech which belongs in a special manner to women, and thereby silencing unclean tongues once and forever.

But, friends, the enemy of innocence works still greater ruin by means of books, pamphlets, newspapers and magazines, than even by words. An immoral book offers to its deluded victim a sweet but deadly draught in a glittering goblet. Other tempters, those with unclean tongues, are obliged when in company of decent people to respect the laws of morality or conventionality; but improper and salacious literature sneaks in everywhere.

Immoral books are all the more dangerous because they are secret tempters; they ply their nefarious business stealthily and continually. You would be ashamed to remain for any length of time alone — if we have at least horse-sense to say "nay" — with a person of doubtful reputation; you would be careful not to confide in him, because you would fear that injury to your virtue might be the result. On the contrary, one is alone when reading a bad book, alone with the tempter; one can listen to him without being put to shame before others.

In the present day the number of books and periodicals fraught with danger to innocence is legion. Like a second deluge, they invade all strata of society, in cities and villages, extending its ravages even to remote farm-homes. Foremost in the turbid flood we find bad novels; and the greater part of novels have a more or less objectionable tendency — and not because priests say so. These novels treat, almost without exception, of love. By means of the glowing colors in which scenes of piquant, sensual love are depicted, they heat the imagination, blind the understanding, weaken the will, and pervert the heart. And the modern pagans realize the facts; they introduce their elegant-bound, 500-paged editions of the so-called modern book-of-the-month clubs' to high school students. Yet those books are nothing but mere trash with a few harder words to induce the student to glance in a Webster. Through the perusal of such novels and sentimental romances, poison is slowly, but surely, introduced into the soul; it obtains a hold there, spreads, and in the end causes death. This fatal poison is mingled with the sugar of pleasing language and fascinating narrative. Every-day experience proves how destructive are its effects. I know many instances in which youngsters about your age have got all sorts of wild ideas into their heads through reading bad novels, have left their parents' houses, taken up with the first per-

son who made love to them, and thus brought about their own ruin.

It is therefore highly important for you to select your reading carefully. Do not read any book or pamphlet unless you are advised that it is harmless and good; if you are in doubt, lay it aside unread, or submit it to a competent authority for his opinion. Never keep any suspicious book or periodical, lest perchance it should fare with you as it did with Eve in regard to the forbidden fruit. Curiosity might be too much for us and in this way be fatal. Do not be deceived by a high-sounding, harmless or apparently religious title. Do not permit yourself to be misled by the elegant binding of the book, the glamorous figure on the cover; the name of the publisher, however, may frequently serve as a guide to its contents. Do not amuse yourself by turning over the leaves of doubtful publications, lest perchance an impure expression or objectionable picture should strike your eye and kindle within your soul, hitherto innocent and pure, the fire of lust, which might end in a fearful ocnflagration.

Are we therefore to abstain from reading altogether? Certain'y not; we ought to read, but we must discriminate as we do in eating; it is our duty to avoid everything either injurious or excessive. Do not allow our love of reading to grow into a passion, keep it within bounds, and do not indulge in what is called a rage for reading.

And what ought we to read? Above all, books and periodicals which have a sound Catholic tone; and these are sure to be met with in abundance. For lighter reading, thank God, there is no longer a dearth of good, first-class novels by Catholic writers of distinction. And since young people are more inclined, however, to read fiction, these good nove's, nevertheless, are capable not only of entertaining, but also of instructing us — and even encouraging us in the way of holiness and perfection.

In conclusion I will direct your attention to one book in particular, to the most sacred of all books, which contains in itself everything that is delightful, helpful and consoling; it is the Divine Heart of Our Saviour Jesus Christ, which was opened upon the cross. Of this book we can never read enough; in it we can never meditate and study sufficiently. Before all else, commit to memory and seek to put into practice the injunction which stands inscribed upon it in letters of gold: "Learn of Me, because I am meek, and humble of heart."

God bless and love you!

SOCIAL WHIRL

ALBERTA

Торгілд, Алберта

ОКРУЖНИЙ ЗЇЗД У. К. Ю.

Всяка праця і успіх в більшій мірі залежить від належного приготування. А належне приготування може зробити той, що сам розуміє і цінить високо організаційне життя, що є добрим провідником.

В днях 26 і 27 червня в Торгілд відбувся, мимо непривітної погоди, незвичайно успішний зїзд У. К. Ю. Всі потрібні приготування зробив п. Микола Ходань, учитель з Інституту св. Василія в Едмонтоні і учасник Курсів Провідників У. К. Ю., і п-на Ева Нагайовська, також учителька й курсантка. Вони прикрасно приготовили зїзд і запросили Впр. о. Курила, ЧСВВ. і Пров. Заряд У. К. Ю. з Едмонтону.

Субота, 26 червня. — Вввечері о. Провідник відправив молебен до Серця Христового й молодь приступила до св. сповіді. Опісля в Народнім Домі відбувся маленький базар і перекуска. Наради відложено іззa зливного дощу.

Служба Божа й спільне св. Причастя. — В неділю о. Курило, ЧСВВ., відправив Службу Божу на котрій молодь приступила разом з Провін. Зарядом до св. Причастя. Також вислухали зворушливу проповідь о. Провідника.

Опісля молодь послужила всім смачною перекускою.

Промови й наради. — Після перекуски в Народнім Домі відбулась головна сесія зїзду. Зїзд офіцийно отворив п. Микола Ходань. Пояснив ціль зїзду й привітав Провінціональний Заряд і всіх присутних. Промови на різні актуальні теми відносно організації і нашої молоді виголосили слідуючі: п. Олекса Курило, п. Іван Попик, п. Володимир Зазуля, п. Йосиф Кучмак і о. Курило, ЧСВВ. Впр. о. Провідник в довшій промові віднісся до батьків, що всіми можливими способами помагали своїм дітям працювати в організації У. К. Ю. Висвітлив недомагання в змаганні, щоб гарно виховати молодь на ідейних і корисних одиниць. Рівнож і молоді доказав про потребу в їхній парохії відділу У. К. Ю. Слідувала дискусія. Молодь заявила охоту працювати в відділі У. К. Ю.

Започатковано новий відділ У. К. Ю.

Молодь в Торгілд відразу зажадала, щоб започаткувати в їхній парохії відділ У.К.Ю. Відразу вибрали заряд, щоб дальше продовжував започатковане діло.

Концерт У. К. Ю. з Едмонтону. — Над вечером відділ У. К. Ю. з Едмонтону прибули спеціяльним басом, щоб закінчити зїзд гарним концертом. Концерт за проводом о. С. Курили, ЧСВВ., тривав півтора години. Складався з хорових кусників, соль, дуетів, танків і деклямацій. Слухачі, особливо молодь, що перший раз в житті мали нагоду бачити подібний концерт, дивувались і подивляли, що наша молодь так чудово співає і щиро працює разом в організації. Це додало молоді в Торгілд ще більшої охоти належати до У. К. Ю.

Незадовго будемо читати більше про відділ У. К. Ю. в Торгілд на сторінках нашого улюбленого органу, "Юнацтво."

* * *

Краків, Алберта

Новий відділ У. К. Ю. — Дня 19 липня, 1948 року в Краків, Алберта, зорганізовано відділ У. К. Ю. Впр. о. Підскальний, ЧСВВ, пояснив ціль і вагу організації У. К. Ю. для нашої молоді. Вписалось присутних 17 членів. Відразу врадили й зачали приготовляти концерт і забаву. Рівнож спортовці-хлопці зложились по $1.00 на закупно спортових знарядів.

Дня 20-го липня, 1948 р. на другий день зійшлись знову всі члени й вибрали заряд відділу. До заряду ввійшли слідуючі члени:

Голова: Михаїл Андрейчук
Місто-голова: Василь Кучера
Скарбничка: Маланя Демчук
Писарка: Софія Стельмах
Провірники: Стах Андрейчук і Настуня Палій
Прес-референтка: Текля Трохимчук.

Відділ має ідейний заряд і працьовитих членів. Всіх разом є наразі 28 членів.

Сповнились бажання нашого Провінціонального Асистента молоді о. С. Курили, ЧСВВ., що в маю на концерті У. К. Ю. з Ламонту в своїй промові сказав, що вкоротці повинен в Кракові повстати сильний відділ У. К. Ю.

Новому відділові бажаємо великих успіхів в організаційній праці, та витривалости в переборені початкових трудностей.

Текля Трохимчук,
прес.-референтка.

* * *

Плейн Лейк, Алберта

Наш відділ за проводом о. Пароха М. Дацюка й рухливого заряду успішно працює. Члени сходились і вчилися церковного співу за проводом п. М. Костинюка. Наша молодь їздила співати Службу Божу до сусідної парохії.

Рівнож їздили з концертом до інших околиць.

В часі літа спортовий комітет зорганізував "софт бал", щоб наші члени могли брати участь в спортових змаганнях.

Наші члени У. К. Ю. всі стараються розвинути працю в своїм відділі якнайкраще.

Стефанія Палцат.

MANITOBA

GONOR YOUTH ENTERTAIN MANITOBA U. C. Y.

Youth from Winnipeg, Selkirk, Rossdale and the vicinity of Gonor gathered at the Gonor Parish Hall on Sunday, June 7th, for the monthly provincial gathering. According to Catholic custom and characteristic of all such day-long youth gatherings, the first thing on the agenda was High Mass in the Gonor Parish Church. Father Romanyshyn officiated, while the Winnipeg youth acted in the capacity of choir.

After Mass, lunch was served in the Parish Hall by the young ladies of Gonor. Soon all traces of food disappeared into the palates of the hungry visitors, then tables were cleared away, chairs set up and everyone settled comfortably to listen to a two-hour session. Mr. Paul Yaroshko, Manitoba U. C. Y. President, officiated, introducing the main speaker for the afternoon, Mr. W. Wall, President of the Catholic Council.

One of the points stressed in Mr. Wall's talk was heroism. He maintained that the hero was the boy or girl who could combat all evils and temptations which persisted in dissuading him or her to follow Catholic principles. It is easier to be bad than good. It is easier to agree to attend a dance on Friday, than it is to say "no" to the invitation. And the boy and girl who abide strongly by the rules set up by our Ukrainian Catholic leaders and who can say no, are the real heroes. They have faith in the principle of our Church and remain continuously loyal to that faith. Our religion does not ask us to sing hymns on street corners, to display pamphlets on Main Streets and to go with religious books from door to door as do other sect religions, but if it did, how many of us would agree to the tasks? Not many. The principles by which we have to abide seem slight compared to those set up by other sects and more slight yet, compared to Christ's sufferings for us. Mr. Wall encouraged the youth to learn more about our Catholic religion so as to come to realize and understand fully its divine significance.

Other speakers were Father Romanyshyn, A.D.P., and Mr. Paul Yaroshko, who had the closing address, and who introduced the Gonor Committee which had prepared the refreshments. Many thanks are due to Miss Irene Praznick, who officiated in place of the local president who was not able to be present. It was Irene who took charge of

the luncheon, transported members on sightseeing tours and aided in other activities.

The session ended with prayers, and the lads and lassies scurried out into the sunshine. An afternoon of baseball, volley-ball and "hippy-tippy" was enjoyed immensely by everyone. The outstanding stars of the afternoon were the boys from the Blessed Virgin Mary Club in Winnipeg, who were victors of the baseball game and several volley-ball games. Mr. Wall acted as referee.

Pleasantly tired, hungry and thirsty, everyone was taken back to the Parish Hall where they were gurged with sizzling hot dogs, tasty doughnuts and cool drinks. Dancing followed well into the evening.

Then it was time to go home. As the buses, trucks and cars pulled away, everyone sang: "Farewell to thee, farewell to thee..." Farewell it was until the next month, when all these young boys and girls would meet again, this time at Rossdale.

M. B.

* * *

EAST KILDONAN SOCIAL

On the evening of Sunday, July 11th, the East Kildonan youth were hosts to the other Winnipeg clubs at their parish hall. The main event of the evening was a preview of ladies' styles through the years, including several bathing styles. The East Kildonan boys made splendid models. This was followed by a raffle of a deliciously appetizing chocolate and vanilla cake which was sold for $1.00 to Mr. Paul Yaroshko, Manitoba U. C. Y. President. The success of the social was due largely to Jerry Huchko, who was Master of Ceremonies; to Irene Rogaski, who compiled the fashion show, and to the rest of the members of the club who contributed their efforts.

Thanks a lot, East Kildonan!

M. B.

— DONATIONS —

Ukrainian Catholic Press Service........$300.00

Alberta:

U. C. Y. of Mundare $15.00
U. C. Y. of Chipman 10.00
Contributions for "Youth" in memory of Harry Stefura — per Mr. Andrew Paziuk, Round Hill 7.00
Mr. Paul Kolawsky, Round Hill........ 2.00
Miss Marian Krupa, Edmonton........ 1.00
Mr. John Zachoda, Peno........ 1.00
Mr. Nick Komarnisky, Holden........ 1.00
Mr. Raymond Ostolosky, Mundare........ 1.00

Manitoba:

N. N. $5.00
Miss Marp Firman, Portage la Prairie 1.00

Ontario:

U. C. Y. of Mimico $5.00

Miss Sophie Jopko

On Thursday, July 29th, the youth of the three Toronto parishes — Our Lady of Perpetual Help, St. Josaphat, and Holy Eucharist— gathered at the home of Mr. and Mrs. William Prusky, Mimico, to give a rousing send-off to one of its most popular members, Miss Sophie Jopko, who was leaving Toronto for her new position with the Wellington County Health Unit.

Miss Jopko was born in Alberta, but has lived with her parents near Waterford, Ont., since early childhood. After her graduation from Simcoe High, she t ained at the Ontario Hospital at New Toronto, graduating in due course with a scho'arship tucked away in her pocket. On this scholarship Sophie successfully completed a public health course at the University of Toronto, thereby gaining her present position.

During her training, and up until the present time Sophie was an active member of the U. C. Y. of Holy Eucharist, where she capably served two terms as vice-president.

At the gathering the youth were happy to see both Father Ziack and Father Shumey, who came to extend their best wishes to Sophie, as did Mrs. Daciuk, and Mr. Metro Nazar, who presented Sophie with matched luggage on behalf of the U. C. Y. of Toronto. After a rousing "Mnohai Lita" the crowd was ready for some lunch.

Our heartiest wishes go to Sophie for every success in her new field of endeavor. With a thorough grasp of Catholic principles and a full realization of her duty toward those in need of assistance, ours is the firm conviction that Sophie will fulfill the obligations of her new position in a manner that will be pleasing to our Church and our people.

Малий Лицар

МОЖЕ НАС ЗАСТИДАТИ СВОЄЮ ВІРОЮ Й ЛЮБОВЮ

(з часів іспанської громадянської війни)

Серед гуку гармат і свисту куль, серед зойків ранених і конаючих здобували повстанці іспанське містечко. Кривавий місяць прислоняв блакить неба. Замовкли співи пташок. Здавалося, що від вибуху і розривів гармат світ полетить у пропасть, в бездну. Здавалося, що дим, що заслонював обрій, стане єдиною чорною заслоною, за якою криється вічна смерть.

З дрижанням і перестрахом чекало неселення визволення, що ним мало бути вступ військ повстанців до містечка.

Недалеко церкви, в тіні помаранчевих дерев, оточений квітником, стояв домик сеньора Родріго, батька маленького церковного прислужника, члена вівтарної дружини місцевої католицької церкви. Так звали люди містечка десятирічного хлопчика, сина сеньори Інез, найладнішої, достойної і найліпшої жінки і матері.

Сеньора Інез була знана своїми жертвенністю, добротою і милосердям, та співчуттям не лише в своїм містечку, а в цілій околиці.

А коли одного дня муж її, доктор сеньор Родріго "пропав" без вістки, всі бачили його в таборі повстанців, що як лікар, доглядає та лікує ранених, а як жовнір, бореться за свободу і право своєї батьківщини, яку комунізм втягнув до братовбивчої боротьби.

Одні, жаждучі крови, ганьбили сеньора Родріго, другі бачили в ньому лицаря, що бореться за ліпше майбутнє своєї батьківщини. Взагалі, справа була поділена на двоє. Часом хтось з табору червоних кричав голосно: "Розстрілять жінку та сина доктора Родріго", але голоси ті гинули без відгомону.

З молитвою на устах, з боязню в серці, тулячи до серця славного хлопчика, сеньора Інез, стоячи біля вікна, вичікувала з містечка повстанчих військ, а з ними і батька малого Антоніо.

Що раз гук гармат повідомляв, що вже за пару годин містечко стане тереном пекла на землі. Від часу до часу страшенні струси порушували стіни будинків. Тріскали шиби і з голосним брязкотом падали на вулиці.

Везли ранених на тягарових автах; ранені були бліді, в підранім одязі, вимазані кровю та порохом, зі сльозами та болем в очах.

По тривозі на обличчах вояків комуністичного загону, по поспіху і безладнім руху війська, легко було пізнати, що червоні в паніці відступають, а по їх слідах ідуть повстанці.

Була година сема ранку, як того дня промовив маленький Антоніо до своєї матері:

"Мамо, вже час! Мушу йти на Службу Божу."

"Дитино, що ти говориш?" — скрикнула вражена мати. "На кожнім кроці міста чекає неминуча смерть! Згинеш, як не від кулі чи багнета, то будеш розтоптаний втікаючими військами!"

"Мамусю, тато наш бореться на фронті, — я його сином. Мушу бути відважним! Та врешті, я дав священикові слово! Служба Божа в його покої."

Прекрасне обличчя матері стало блідим як лілея.

"Сину!" шептала, "священик не вийде, адже нині... та преці́нь не жадав же від тебе священик твого життя!"

"Мамусю!..." продовжав солодкий просячий голос дитини, "та Служба Божа буде за щасливий поворот татуся, за повстанців, за Іспанію."

Своїми рученятами дитина огорнула шию матері, уста впялися в уста матері, оченята благали... "Мамусю!.. за вітчину... за татуся..!"

Голос його зворушив матір.

"Маю тебе одинокого і лише тебе, коли б не поверувся і як батько також зложить своє життя на вівтар батьківщини, подумай тільки, я залишуся самотною на цілий світ."

"Вернусь, мамусю, вернусь! Так мені серце моє підсказує, що після цеї Служби Божої побачу татуся. . ."

Останній поцілунок, зідхання матері, і Антоніо впав у вир, у шум і тлум втікаючих військ, проникаючи через безладний, огорнений панікою і страхом тлум, пробивався до церкви і парохіяльного дому.

Нажаль, брама церкви вже кілька днів була замкнена, а навколо святині відпочивали урядові червоні вояки. Міліціянти готовили їжу у великих котлах, зривали прекрасні штахети, що ними був огороженпй церковний цвинтар і ними. . . варили їжу.

Зрубувалось великий хрест, перед котрим вірні з пошаною знімали шапки, а славні дочки Іспанії складали в його підніжжю вінці з найліпших квітів.

Вражений Антоніо прикрив личко рученятами зі страху та боязні, бо саме в той час якийсь розбійник зблизився з горіючою полінякою до церковної брами.

"Що робиш? — Підпалиш церкву!" закричав хлопець.

"А щож, думав, що зіставимо її повстанцям, щоб дзвонили на цілий світ про свою перемогу?"

"Не пали церкви, не пали!" благав хлопчик, заслонюючи своєю маленькою постаттю велику, так прекрасну різьблену церковну браму.

"Геть, бунтівнику!" гукав розбишака. "З тебе зробимо печеню, але скорше відшукаєш нам священика."

"Священика! Давайте священика!" почали кричати банди. "Нехай побаче червоне військо. А може втік до повстанців? . . ."

Тронутий страшливим передчуттям, став Антоніо утікати. Пропихаючи через тлум жовнірів та людей, потурбований ним, з великим трудом запхався до парохіяльного дому.

На ліжку лежав смертельно блідим священик. З уст його вузенькою цівочкою точилася кров. Все тіло дріжало і корчилось в страшнім болю і муках.

Поперевертана мебля, купи битого шкла та паперу свідчили про дику господарку здичавілих людей.

"Отче! Дорогі отче! Що це тут сталося?"

Залилися кровю та слізьми очі священика, як побачив хлопчика.

"Антоніо, сину мій!" тихий стогін священика. "Напевно спалять церкву, а там в киботі. . . чаша. . . там утаєний в Найсвятішій Евхаристії Ісус Христос. . . чаша з неоціненою вартістю. . . Чаша та перетривала віки. . . то дар заслуженого роду Кортезів, з якого походить твоя мама. . . Все згорить. . . Ісус утаєний. Ісус. . ."

Вибухнула кров. . . спустились стомлені повіки і прикрили повні болю очі. Білу руку розпачливим рухом притулив до грудей і. . . Антоніо побачив глибоку криваву рану. . .

Голосний крик тлуму перервав перебіг думки хлопця.

"Чи знов повторно сюди йдуть?" прошепотів священик. Хлопець наблизився до вікна. Очам своїм не вірив. Страх огорнув його. — Що вони роблять? Господа не бояться. Він же їх тяжко покарає. . .

Цілу церкву огорнуло полумя. Відкрита на розтіж церковна брама бухала вогнем, тлум людей цивільних і червоного війська дивились на це дивовище, але ніхто не спішився до рятунку церкви. Карабіни на поготівлі загрожували смертю кожному, хто через шляхетність серця зблизиться до святині. Криваві язики вогню досягали даху, пялися вгору, де золотий хрест розгорнув свої рамена.

В одній хвилині зрозумів Антоніо, що вскорі скріплення церкви рухне, що якраз над вівтарем були тяжкі балки, а полумя огорне кивот. . .

"Я мушу врятувати Христа з полумені. . ."

Малі рученята з благанням і проханням витягнуті. Страх. . . що мо-

же тільки скоїтися... слаба дитина, задихана, пропихається з надлюдською силою через скупчений тлум цивільних і військових. Пропихався і повторяв: "Ісусе... мій Ісусе..!"

Не встигли люди опамятитися з подиву і ляку—дрібна істотка вбігла до палаючої святині. Червоні жовніри безрадно опустили свої карабіни, дивлячись на червоний язик, що огортав святиню.

Десь недалеко почувся істеричний крик жінки. А пізніше запанувала смертельна тиша. Чути було лише палахкотіння вогню. Роздався гук падаючих в середину церкви бальок даху. За хвилю обвалиться склепіння.

Командир червоного відділу непевним зором водив по тлумі, по жовнірах, що звикли вже до крови і морду. В думці його почалось світання, пробудилася душа, а серце відзивалося голосом подиву.... і.... І довго так стояли і дивилися в розкриту браму церкви, що відірвалася з завісів і впала, лягла у ніг святині, ніби віддаючи її останню пошану...

Щось блиснуло, ніби куля золотого сонця, що виглянула із-за гір на світанку. Подув вітрець. В святині, близько брами, в клубах диму, стояла дитина, тримаючи коло серця пушку з Найсвятішими Тайнами.

"Позір!!!..." крикнув командир, голосом, що линув з найглибших закутин його душі. Стру-у-у-н-к-о-о!

Дитятко, ступаючи поволі, наближувалось до виходу. Іде поволі.... ніби сонне... Маленькі рученята дуже попечені. Перстні льочкі його волосся обгоріли. Губки розпули. Уста затиснені від незносимого болю. Ніжки ступали вже непевно... преціньможе впасти, розсипати Найсвятіші Тайни. А що то є... розуміє, бо прислугував в церкві підчас Служби Божої.

Іде маленький, дрібненький, але великий лицар!

Плач вибухнув з грудей жінок. Чоловіки з сорому опустили очі в землю. Сотки рук простягнулося до дитяти.

Командир червоних обвів зором свою кампанію. Серце його стиснулося вдруге. В очах появилися сльози.

"Зброю до гонору! Стру-у-у-н-к-о-о!" Без слова жовніри виконали наказ.

І в триюмфі проходив Христос поміж своїх ворогів. Йшов притиснений до серця 10-річного хлопчика. Вже не був Христос самітний в палаючій святині.

Уважні і милосердні руки присутніх підтримували хлопчика, а навкруги було чути шепіт: "Рани.... попечене тіло... лицар... лицар...

Жалібні руки матері, люблячої матері пригорнули сина до грудей. Уста впивалися в чоло, попечену головку... Залиті сльозами очі даремно шукали погляду синочка. Повіки його були запухли, і ними були прикриті оченята.

Але його лицарське серце билося з приспішеним пульсом.

Через пару годин пізніше сеньора Інез витала свого мужа і батька Антоніо. Повстанці заняли містечко. Командир повстанців дав дводенний відпочинок змореним воякам. Тиша і радість запанувала в околиці.

Третього дня тлуми людей зі снопами китиць найліпших квітів ішли до дому "маленького прислужника" і великого героя-лицаря.

Ліжечко, на якому лежав великий лицар, потопало в квітах.

Надїхав командир повстанчих військ і на очах захопленого тлуму причепив золотий хрест до грудей хлопчика. Засалютував дитині, поцілував у білий бандаж, що ним була оповита головка дитини.

Пізно в ночі хтось легенько застукав у віконце, де лежав маленький герой. Був то командир червоних військ. Увійшовши, став на струнко перед ліжечком Антоніо.

"Антоніо.." промовив, "я бачив, що ти є жовніром.., Іду з твоїм батьком боротися за Христа і за батьківщину!"

З інспанського переложив

о. Др. Чинченко.

Слідами Наших Батьків

Святі мученики Теодор та Іван

Було то ще за часів Володимира Великого. Жив у Києві чоловік що звався Теодор і син його Іван. Як купці вони часто відбували далекі подорожі до чужих країв і стрічалися з многими християнами. Довідавшись про християнського Бога, що є Батьком всіх людей і всіх безмежно любить, Теодор постановив покинути свою поганську віру, а приняти цю нову. Так він і зробив.

Охрестившись у правдивій вірі, Теодор і його син стали живим прикладом живої Христової віри та правдивого християнського життя. Завжди вчащали вони на християнські сходини, де ще більше навчалися правд віри. Особливо Іван радо прикладався до пізнання цеї нової науки і дав в своє серце защіпити нові прикмети — християнські чесноти.

Жертва життя.

Після одного щасливого походу проти ятвигів наказав князь Володимир (тоді ще поганин), принести жертву божкові Перунові. Бояри і старшина, всі ще поганської віри, вирішили пожертвувати Перунові живу людину. Жертву мали вибрати жеребом; на кого впав жереб, той мусів дати своє життя на жертву перед божком Перуном. Жереб упав саме на молодого Івана, християнина. Тоді його батько Теодор сказав сміло: "Не вірю я вже здавна в божків, тому й ніякої жертви, а тимбільше жертви з свого сина, не можу зложити. Я тепер визнаю християнську віру, вірю в одного правдивого Бога... Ісуса Христа, що приніс себе у жертві за нах усіх на хресті. Тільки тому одному Богові я буду молитись і Йому покланятися."

"Як то, крикнув один старшина, то ти важишся не слухати свого князя?"

"Ні," відповів Теодор, "де треба, там я завжди слухаю свого милостивого князя, але тут і сам князь не може приказати мені, якому Богові та яку жертву я маю приносити. В справах віри треба слухати більше Бога, ніж людей. Скоріш загину тут з сином, а вашому дерев'яному божкові Перунові не дам свого сина на жертву."

По тих словах батько з сином вернулися до своєї домівки і там замкнулися. Розлючені поганські дружинники кинулись на Теодорову хату, завалили її, а під її звалищами згинули мученицькою смертю батько і син.

Науки для молоді.

Мученик Іван дає нам кілька гарних наук. Перше, він показує нам як молодь, коли пізнає правдиву віру, повинна старатися навчитися її, пізнати її науку і нею дорожити, навіть з нараженням життя.

Друге, він вчить їх як слухати, шанувати та іти за добрим прикладом свого батька. О, як дуже повинні взяти собі до серця цей приклад християнські юнаки.

Трете, він для всіх прикладом як всякі дочасні добра, навіть і молоде життя, ставити нижше від скарбу святої віри. Бо й справді, яка користь людині, що навіть і цілий світ здобула б, а через це погубила свою душу? У християн Христос і душа стоять на першім місці, а все друге на другім.

Боже Провидіння подбало, щоб від самих початків українська молодь мала взір для провадження правдивого християнського життя.

Ye Honorable Hot Dog

You may not think so much of the grammar used in the following essay, but you must admire the deep respect shown to an American institution by the following essay given by the "Young Catholic Messenger," on the difference between a hot dog and a banana, written by a Japanese schoolboy:

"The banana are a great remarkable fruit. He are constructed in the same architectural style as the honorable sausage. Difference being, skin of sausage are habitually consumed, while it are not advisable to eat wrapping of banana.

"Perhaps are also intrissing the following difference between the two objects. Banana are held aloft while consuming, sausage are usually left in reclining position. Banana are first green in culler, then gradual turn yellowish. Sausage start out with indefinite culler (resemble terrier cotta) and retain same hue indefinitely. Sausage depend for creation upon human being or stuffing machine, while banana are pristine product of honorable mother nature. Both article resemble the other in that neither have pit or colonel of any kind.

"In case of sausage both conclusions are attached to other sausages; honorable banana on opposite hand are joined on one end to the stem, other termination are entirely loose.

"Finally, banana are strictly member of the vegetable kingdom, while affiliation of sausage is often undecided."

"Marienbote"

— SUBSCRIPTIONS —

Miss Anne Nahyowski	5
Mr. Alec Stecyk	2
Miss Margaret Senick	2
Ukr. Cath. Press Service	2
Father Dzurman	1

Talkative Stranger (sadly exposing his hair): "How would you feel if you had a head of hair that was turning gray?"

Gent (with hat on): "Happy as a lark?"

Talkative Stranger: "Say, are you crazy?"

Gent: "No. I'm baldheaded."